

Sygn. akt **I 1 C 3470/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ZAOCZNY

Dnia 14 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2019 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z **siedzibą w W.**

przeciwko **N. K.**

o zapłatę

I oddala powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania uznając je za uiszczone.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. odpis doręczyć pełnom. powoda oraz pozwanej z pouczeniem o sprzeciwie
3. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w W. wniósł w dniu 10 października 2017 r. do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy pozew przeciwko N. K. o zapłatę kwoty 2876,71 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi dla tej kwoty od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, wskazując, że ma podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 grudnia 2016 r. nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi – F. Bank p.l.c. spółka zarejestrowana na Malcie – od pozwanej, z tytułu umowy pożyczki o numerze (...) łączącej strony pierwotnego stosunku prawnego. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana nie wywiązała się z zobowiązania wynikającego umowy pożyczki, w następstwie czego pierwotny wierzyciel wypowiedział ww. umowę. Na roszczenie objęte żądaniem pozwu składają się: niespłacona należność główna w kwocie 1 587,10 zł, koszty udzielenia pożyczki w wysokości 1 117,90 zł oraz odsetki za opóźnienie w kwocie 171,71 zł naliczone od ww. kwot. Powód oświadczył, że data wymagalności roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem przypadła na dzień 15 lutego 2014 roku.

(pozew wraz z załącznikami – k. 2 – 13, pismo – k. 32))

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt: I Nc 24147/17 Sąd Rejonowy w Bydgoszczy stwierdził swą niewłaściwość miejscową oraz przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni jako sądowi właściwemu.

(postanowienie z dnia 7 grudnia 2017 r. – k. 14 – 15)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

N. K. oraz F. Bank p.l.c. (spółka zarejestrowana na Malcie) zawarli umowę pożyczki o numerze (...). Pozwana nie wykonała zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy, wobec czego pożyczkodawca wypowiedział ww. umowę. (...) Spółka Akcyjna, działając w imieniu pożyczkodawcy, w dniu 23 stycznia 2017 r. poinformował pozwaną o cesji wierzytelności na rzecz (...) z siedzibą w W. na podstawie umowy dnia 28 grudnia 2016 r. zawartej z pierwotnym wierzycielem, wzywając jednocześnie pozwaną do zapłaty wierzytelności, która na dzień 23 stycznia 2017 r. wynosiła 2 745,98 zł.

(niesporne, a nadto umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 28 grudnia 2016 r. – k. 9 – 10v, Zawiadomienie o cesji wierzytelności z dnia 23 stycznia 2017 r. – k. 5, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 grudnia 2016 r. – k. 6)

Wierzytelność przysługująca od N. K. nabyta od pierwotnego wierzyciela stała się wymagalna w dniu 15 lutego 2014 r., a na dzień 2 października 2017 r. wynosiła 2 876,71 zł, w tym: kwota 1 587,10 zł tytułem należności głównej, kwota 171,71 zł tytułem odsetek oraz kwota 1 117,90 zł tytułem kosztów udzielenia pożyczki.

(niesporne, a nadto wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego „(...)” nr (...) z dnia 2 października 2017 r. – k. 4)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową w toku postępowania, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

Wobec faktu, iż pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew, ani w inny sposób nie zajęła stanowiska w sprawie, zaszyły warunki do wydania wyroku zaocznego – zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. Według treści § 2 wskazanego przepisu sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości. W niniejszej sprawie nie budziły one wątpliwości Sądu.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 2 876,71 zł z odsetkami i kosztami procesu, powołując się na umowę pożyczki nr (...) zawartą między pozwaną a pierwotnym wierzycielem oraz wskazując, że wierzytelność wynikająca z ww. umowy nabył na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności. Podstawę prawną roszczenia powoda stanowią więc przepisy art. 720 k.c. oraz art. 509 k.c.

W ocenie Sądu powyższe żądanie powoda uległo przedawnieniu.

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu, natomiast w myśl § 2¹ tego przepisu po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. To ostatnie unormowanie zostało wprowadzone do Kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz.1104) z dniem 9 lipca 2018 r. i stosuje się je do roszczeń, co do których nie podniesiono zarzutu przedawnienia przed tą datą (art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej), a tym samym na jego podstawie przedawnienie jest uwzględniane przez Sąd z urzędu.

Zgodnie z dyspozycją art. 118 k.c. (w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ww. ustawy nowelizującej – zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 tej ustawy) jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata.

Wobec powyższego Sąd uznał, że do roszczenia powoda z tytułu umowy pożyczki, jako do roszczenia związanego z prowadzeniem przez powoda działalności gospodarczej, ma zastosowanie trzyletni termin przedawnienia, o którym mowa w art. 118 k.c.

Wskazać następnie należy, że zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jak wynika z oświadczenia złożonego przez powoda w dniu 19 września 2018 r. należność wynikająca z umowy pożyczki łączącej pierwotnego wierzyciela z pozwaną, stanowiącej podstawę żądania pozwu, mogła być dochodzona od pozwanej w dniu 15 lutego 2014 r., to jest w dniu wymagalności. Uznać więc należało, że w dniu 15 lutego 2014 r. cała należność przysługująca wobec pozwanej była już wymagalna. Przedawnienie roszczenia wynikającego z ww. umowy pożyczki nastąpiło więc z upływem trzech lat, tj. w dniu 15 lutego 2017 r. Jak wynika natomiast z akt sprawy powód wytoczył powództwo w dniu 10 października 2017 r. - po upływie biegu trzyletniego okresu przedawnienia.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że roszczenie powoda zarówno co do należności głównej wynikającej z zawartej ugody w dniu 26 września 2011 r., jak i co do odsetek, uległo przedawnieniu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jak i poglądami doktryny, roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (m.in. Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie III CZP 42/04, opubl. Lex nr 141130).

Podsumowując powyższe Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 117 § 1 i 2¹ k.c. oraz art. 118 k.c., oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt. II wyroku Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108. k.p.c. obciążył tymi kosztami powoda jako stronę przegrywającą postępowanie, uznając je za uiszczone w całości.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.